

Mažiau kartais yra daugiau. Toliašaudis Vladislavas Lemešėvas

Lietuvos patriotas, kariškio šeimoje užaugęs medžiotojų dinastijos palikuonis Vladislavas Lemešėvas yra verslininkas, kuris, šaliai atgavus nepriklausomybę, vienas pirmųjų įstojo į Lietuvos kariuomenę, o vėliau pasuko į komercinę veiklą ir sunkiu darbu bei protu pelnė seniai trokštą laisvę bent iš dalies daryti tai, kas gyvenime patinka labiausiai – medžioti ir užsiimti šaudymu į tolimus taikinius.

Tekstas: KATARYNA ŠTERNA

Nuo moksleivio Vengrijoje iki Lietuvos pasieniečio

Gimiau 1974 metais Švenčionyse. Nuo mažens su šeima teko keliauti, nes tėvas tarnavo tarybinėje kariuomenėje, bet kadangi tėvai ir visi giminės gimę Lietuvoje, o tėvas labai prisirišęs prie gimtojo krašto, mums pavyko praktiškai niekur iš Lietuvos neišvažiuoti ilgam. Vis dėlto kelerius metus teko gyventi tuometinėje Čekoslovakijoje.

Anuomet atvykus į tarnybos vietą užsienyje iš kariškių ir jų šeimos narių buvo surenkami užsienyje galiojantys asmens tapatybės dokumentai, tad galimybės pakeliauti ir ką nors pamatyti buvo labai ribotos. Vis dėlto gyvenome labai gražioje vietoje, prie vidurio miesto tekančios Dunojaus upės, kuri atliko valstybinės sienos su Vengrija vaidmenį. Be to, miestelyje, kuriame gyvenome, nebuvo vidurinės mokyklos lietuvių arba rusų kalba, todėl kasdien teko keliauti į ki-

tame Dunojaus krante, Vengrijoje, esančią mokyklą. Nors laisvai vykti į mokyklą negalėjome, buvome skaičiuojami ir tikrinami pagal specialų sąrašą bei vežiojami karinio dalinio autobusu, tai buvo įdomi patirtis. Jau tada žavėjo korektiškas ir profesionalus užsienio pasieniečių darbas.

Vidurinę mokyklą gana gerai pažymiais jau baigiau Lietuvoje. Nuo vaikystės mane supo kariai, karinė technika, buvo prieinami įvairūs ginklai – tiek medžiokliniai, tiek kariniai. Augdamas tokioje aplinkoje, natūralu, norėjau tapti karininku.

Vidurinę baigiau 1991 metais. Tai buvo suirutės laikai, didžiulės ir esminės permainos šalies istorijoje. Lietuva pagaliau atgavo laisvę ir nepriklausomybę. Patriotizmo nuotaikos tiesiog tvyrojo ore. Pasitaikius progai be jokių svarstymų įstojau į Lietuvos kariuomenę. Kadangi gyvenome šalia pasienio su Baltarusija, pradėjau tarnauti Pasienio apsaugos tarnyboje ir taip įgyvendinau vaikystės svajonę pradėti kariškio gy-

venimą. Praktiškai tuo pačiu metu tėvas atsisakė tęsti tarnybą sovietinėje kariuomenėje ir taip pat atėjo į Pasienio apsaugą, kur garbingai tarnavo iki pensijos.

1992 metais sužinojau, kad steigama Lietuvos karo mokykla, kuri jau kitais metais įgijo Lietuvos karo akademijos statusą. Buvome pirmieji šios nuostabios karinės mokymo įstaigos kariūnai, o vėliau ir pirmos laidos absolventai. Po intensyvių mokymų, kurių pagrindą sudarė karinės disciplinos, man buvo suteiktas leitenanto laipsnis ir valstybės sienos apsaugos būrio vado kvalifikacija. Savo tarnybą tęsiau Krašto apsaugos ministerijos Valstybės sienos apsaugos tarnybos Greitojo reagavimo batalione. Deja, praėjus kuriam laikui nuspręsta Valstybės sienos apsaugos tarnybą iš Krašto apsaugos ministerijos perkelti Vidaus reikalų ministerijos žinion. Niekada nesvajojau ir visai neplanavau staiga tapti policininku, ir visai ne dėl to, kad neigiamai vertinčiau šią struktūrą – tiesiog tai visiškai skirtingi pasauliai. Būtent šios aplinkybės ir paskesni įvykiai lėmė mano sprendimą pradėti civilinį gyvenimą.

Naujo gyvenimo pradžia – teisė ir verslas

Tapęs civiliu, pradėjau viską, kaip sakoma, nuo nulio. Pirmiausia įstojau į Vilniaus Gedimino technikos universitetą, Mechanikos fakultetą, kurį vėliau pakeičiau į Verslo vadybos. Sėkmingai jį baigiau ir įgijau vadybos ir verslo administravimo bakalauro laipsnį. Tuo mano studijos nesibaigė: nusprendžiau, kad verslo vadybos žinias būtų naudinga papildyti teisinėmis, tad Mykolo Romerio universiteto Strateginio valdymo ir politikos fakultete baigiau teisės ir valdymo magistro studijas. Visą tą laiką užsiėmiau įvairiais verslais ir sunkiai dirbau, kad galėčiau gyventi ir leisti sau mokytis. Po magistrantūros studijų penkerius metus praleidau Lietuvos advokatūroje, dirbau advokato padėjėju. Man labai patinka teisė. Išgrynintas teisinio darbo procesas yra unikaliai nuostabus.

Visos mano studijos, įgytos žinios ir darbo patirtis – dalykai, kurie man labai svarbūs. Tai suteikė be galo daug neįkainojamos asmeninės patirties ir žinių. Tai praverčia kiekviename žingsnyje, iš esmės padėjo tvirtus pamatus ir leido apsispręsti bei ryžtis pradėti savo verslą, kuris ir buvo tas tikrasis civilinio gyvenimo pradžios tikslas.

Įsteigiau įmonę ir jau šešerius metus dirbame krovinių gabenimo srityje. Turime nuosavą transportą, dirbame Europoje. Nesivejame plėsti automobilių parko ir nesistengiame visko aprėpti. Šiais neramiais ir permainingais laikais tikslas yra stabilumas. Iš pradžių laisvo laiko apskritai netu-

rėjau. Pradėjome nuo nulio, ir viską reikėjo daryti pačiam. Šiandien viskas sutvarkyta taip, kad lieka šiek tiek laisvo laiko, kurį galiu skirti šeimai ir pomėgiams – medžioklei ir šaudymo sportui.

Medžiotojų dinastija

Mano prosenelis ir senelio brolis buvo aistringi medžiotojai. Mano tėtis taip pat yra medžiotojas ir medžiotojų būrelio narys. Tiek mano prosenelis, tiek senelio brolis medžiojo, o su tėčiu ir dabar medžiojame tame pačiame krašte ir iš esmės tuose pačiuose plotuose, kur ir yra mūsų Strūnaičio medžiotojų būrelio medžioklės plotai. Natūralu, kad man tai ne šiaip medžioklės plotai, o pirmiausia gimtasis kraštas ir protėvių žemė. Tai daug ką reiškia ir formuoja ypatingą požiūrį į medžioklę.

Taip pat turiu galimybę dažnai svečiuotis Jurbarko rajone, draugų ir bendraminčių *Balandinės* medžiotojų būrelyje. Manau, kad dėl tam tikrų asmenų pastangų,

pasiaukojimo ir atkaklaus darbo *Balandinės* medžiotojų būrelio medžioklės ūkis, organizuojamos medžioklės ir jų kultūra yra vieni geriausių Lietuvoje.

Įdomu tai, kad visai neseniai išrinkti nauji tiek mano gimtojo Strūnaičio, tiek *Balandinės* medžiotojų būrelių vadai. Tai teigiami pokyčiai, kurie duoda impulsą įvertinti nuveiktus darbus, esamą situaciją ir su nauja energija ir idėjomis kryptingai tęsti darbą medžiotojų organizacijų ir gamtos la-bui. Natūralu, kad būna skirtingų nuomonių, kai ką galima padaryti geriau, tačiau iš esmės manau, kad viskas klostosi teisinga linkme, turint tikslą pasiekti kuo aukštesnį medžioklės kultūros ir gamtos puoselėjimo lygį.

Esmė yra pasitikėjimas

Tėvai manimi visada pasitikėjo. Jau nuo mažens buvau labai savarankiškas. Niekada nebuvo taip, kad tėvai manęs kur nors neleistų ar apsuptų įvairiais draudimais. ▶▶

▼ Bendravimo su užsienio šalių tolimojo šaudymo šauliais ir kolegomis akimirkos

Iš kairės: A. Juška, M. Norbutas, V. Lemeševs, S. Paknys, V. Bielys – Baltijos tolimojo šaudymo asociacijos varžybų nugalėtojai ir prizininkai

►► Tas visapusiškas tėvų pasitikėjimas išugdė didžiulį atsakomybės jausmą. Labai vertinau man tėvų suteiktą laisvę ir pasitikėjimą, visada stengdavausi jų nenuvilti. Toks tėvų pasitikėjimo kreditas nuo ankstyvos jaunystės labai paveikė visą mano gyvenimą ir mano požiūrį į įvairius procesus, vykstančius tiek valstybėje, tiek medžioklės ūkyje.

Pagrindinė mūsų problema – pasitikėjimo trūkumas. Žmonėmis reikia pasitikėti, tai skatina atsakomybės jausmą, o aiškių ir sąžiningų taisyklių visuma bei bausmės už padarytus nusižengimus neišvengiamumas ugdo sąmoningumą. Nemanau, kad sovietinio palikimo valdymo metodai – viską uždrausti, atimti ir padalinti – tinkami dabartinei Lietuvai.

Kalbant apie visiems medžiotojams rūpimą medžioklės procesus veikiančią įstatymų bazę – perteklinių reikalavimų ir draudimų įtraukimas į įstatymus ir bandymas valstybiniu lygiu reguliuoti tai, ką patys medžioklės plotų vienetų valdytojai gali sėkmingai sureguliuoti ir kontroliuoti, neskatina ir nepadaeda mums pasiekti aukštesnio medžioklės kultūros ir gamtos puoselėjimo lygio.

Medžioklės taisyklės, Ginklų ir šaudmenų kontrolės įstatymo bei kitų teisės aktų normos neturėtų būti kuriamos taip, kad kiekvienas Lietuvos pilietis, medžiotojas, šaudymo sportu užsiimantis žmogus *a priori* jaustųsi pažeidėju ar net juo taptų. Dėl daugelio niuansų ir objektyvių aplinkybių: nemanau, kad reikėtų baimintis ir akiai drausti medžioklėje naudoti naktinius taktikius ir garso slopintuvus, t. y. tai, kas pa-

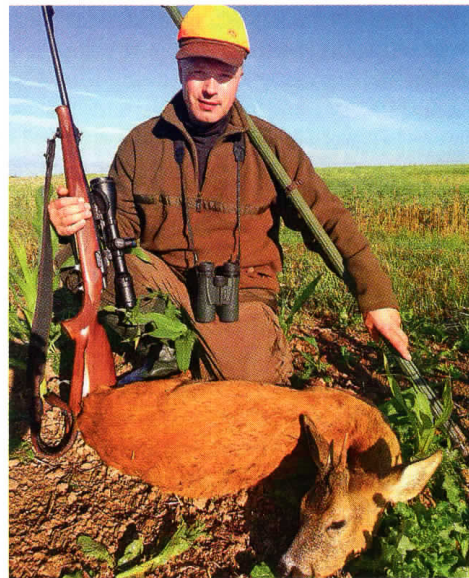
Strūnaičio medžiotojų būrelio narys
Marekšas Sinkevičius su dukra Agata prie
būrelio vėliavos

Ramūnas Kvietkauskas – vienas geriausių Lietuvoje ginklų specialistų ir medžioklės žinovas

Strūnaičio medžiotojų būrelio vadas Darius Čepulis ir jo svarbiausia gyvenimo moteris Galina

Ramūnas Alminas – išsilavinęs, perspektyvus *Balandinės* medžiotojų būrelio vadas

Tikrasis ir idėjinis *Balandinės* medžiotojų būrelio vadai Ramūnas Alminas ir Ramūnas Kvietkauskas

grįstai leidžiama ir net skatinama kaimyninėse ir praktiškai visose išsivysčiusiose Europos šalyse, jau nekalbant apie JAV. Nemanau, kad kažkas kabinete gali geriau už realų medžioklės plotų vienetą valdytoją, paprastai kalbant – už tuos medžioklės plotus prižiūrinčių ir juose medžiojančių organizacijų narius, nuspręsti, kiek ir kokių žvėrių jie turi teisę sumedžioti. Nemanau, kad vienas kilogramas parako yra tas kiekis, kurį be jokių išlygų objektyviai būtina riboti asmenims, kurie savo reikmėms (sportiniam šaudymui ir medžioklei) šaudmenis gali gamintis patys...

Paradoksalu, tačiau žmogaus prigimtis yra tokia, kad uždraustas vaisius visada daug saldesnis. Kuo labiau kas nors draudžiama, tuo labiau to norisi, ir atvirkščiai – turėdamas pasirinkimo laisvę žmogus pirmiausia galvoja, ar jam pačiam tikrai to reikia ir kam. Manau, labai taikliai yra pasa-

kęs Samuelis Coltas (JAV išradėjas ir pramonininkas, žinomas kaip ginklų įmonės *Colt's Manufacturing Company* įkūrėjas ir revolverio prekybos pradininkas) – protinę žmogų ginklas drausmina, o kvailiui ir

Tiek mano prosenelis, tiek senelio brolis medžiojo, o mano tėtis ir aš ir dabar medžiojame tame pačiame krašte ir iš esmės tuose pačiuose plotuose, kur ir yra mūsų Strūnaičio medžiotojų būrelio medžioklės plotai.

šakutės nevalia duoti. Turint pasitikėjimo kreditą ir laisvę rinktis, pradeda formuotis ir veikti teigiami instinktai. Žmogus tobulėja ir auga kaip asmenybė, o tai neabejotinai naudingai veikia visas gyvenimo sritis ir gyvenimo kokybę.

Atvirumas išsklaido mitus

Medžiotojų organizacijos turėtų aktyviau bendradarbiauti su gyventojais, juos informuoti ir šviesti apie įvairius procesus, susijusius su medžiokle, jų svarbą gamtai ir naudą visuomenei.

Jeigu žmonės žiniasklaidoje girdi vien tik neigiamą ir dažniausiai nieko bendro su tikrove neturinčią arba iš sovietinių laikų atkeliavusią mitais paremtą informaciją apie medžioklę ir medžiotojus, naivu tikėtis, kad visuomenės požiūris į medžioklę bus teigiamas. Tie neigiami mitai, ►►

►► kurie mums iš paskos velkasi dar nuo sovietinių laikų, niekur nedings ir visuomenės požiūris nesikeis.

Jauni medžiotojai turėtų būti mokomi rimčiau

Laikausi nuomonės, kad būti medžiotoju yra privilegija, o ne būtinybė. Masiškumas ir medžiotojų rengimo proceso komercializacija, t. y. elementarus ekonominės naudos vaikymasis, neigiamai veikia medžiotojų rengimo kokybę. Nemanau, kad Lietuvoje turėtų būti tiek daug organizacijų, kurioms suteikta teisė organizuoti profesionalių medžiotojų, selekcininkų ir kitus specifinius su medžiokle susijusius kursus. Tikrai nemanau, kad per 72 akademines valandas įmanoma tinkamai paruošti profesionalų medžiotoją, o per 25 – selekcininką. Medžiotojų rengimo programą norėčiau matyti daug platesnę ir turiningesnę, didelę mokymų dalį turėtų užimti realūs praktiniai užsiėmimai, kurie apimtų ir elgesį su ginklu bei šaudymo, sumedžiotų gyvūnų pirminio apdorojimo ir paskesnio žvėrienos perdirbimo, trofėjų paruošimo ir kitus praktinius mokymus bei jų egzaminą.

Kalbu ne apie kažkokius nereikalingus apsunkinimus, o apie tai, kad viskas turi vykti iš tikrųjų. Sistema turėtų būti tokia,

▼ Šeimininkas ir jo ištikimasis Norvidžo terjeras Bondas

**Tikrą ginklą
pirmą kartą
rankose laikiau
neturėdamas septynerių.
Pneumatinio ginklu
išmokau šaudyti dar
anksčiau. Šaudydavau į
degtukus ir alavinius
kareivėlius.**

kad kursų rengėjai paruoštų tikrai profesionalų medžiotoją, o ne tiesiog gautų ekonominę naudą iš kuo daugiau į kursus atvykusių dalyvių. Siekiantys tapti profesionaliais medžiotojais organizuojamuose kursuose būtent tokie ir turėtų tapti, o ne už tam tikrą sumą tiesiog turėti galimybę įsigyti medžiotojo bilietą. Ir tai nėra kažkoks kosmosas ar neįmanomi dalykai. Yra iš ko imti pavyzdį ir, manau, tikrai verta pasidomėti, kaip ruošiami medžiotojai kad ir Vokietijoje, ir koks ten medžioklės kultūros lygis.

Šunys – ištikimieji pagalbininkai, visaverčiai šeimos nariai

Visą gyvenimą auginome medžioklinius šunis, bet niekada jų neveisėme. Pirmasis buvo rusų spanielis. Auginome takų, ypatingą jagdterjerą Reksą, rusų skaliką, laikos veislės šunų. Mamos nepavadinusi šunų mylėtoja, bet ji visus juos priėmė ir rūpinosi. Ji niekada nieko nedraudė, nesištingė mūsų su tėvu nuo ko nors sulaikyti, atvirkščiai – ji mus visokeriopai rėmė.

Labai gilų pėdsaką širdyje paliko anglių buldogė Čaja, kuri būdama garbingo amžiaus mus paliko prieš penkerius metus. Šiuo metu turime du šunis. Vienas jų – foksterjeras gana keistu dokumentiniu vardu Fikaso, kuris atvykęs į namus tapo tiesiog Benu ir jau beveik dešimt metų yra su mumis. Išauklėtas, itin gabus, ramus ir paklusnus, mąstantis šuo. Būdamas šešių mėnesių naktį vidury miško Benas jau rado šerną, kurį sumedžiojo vienas mūsų būrelio narys. Tačiau dėl savo intensyvaus darbo kurį laiką neturėjau galimybių aktyviai medžioti ir savo stipriausius metus Benas praleido namuose kaip kompanionas. Nepaisant visko, jis vis dar dirba su kraujo pėdsakais, kai to reikia, tačiau su mano šaudymo gebėjimais to prireikia retai (*juokiasi*).

Antras šuo – trejų Norvidžo terjeras, dokumentiniu vardu Ragus Double Agent. Kadangi Agentas ir atsivežtas iš Didžiosios Britanijos, pavadinome tiesiog Bondu. Tai labai ypatingas šuo, sielos kompanionas.

Šios veislės charakteris ir šuniška asmenybė – unikalūs. Jis visada kartu, tačiau visai neįkyrus, labai protingas, dėmesingas ir visoks koks *-ingas* gerąja prasme. Tai gana reta veislė, ir ne tik Lietuvoje. Iš esmės žodžiais neįmanoma nupasakoti šios veislės unikalumo, suprasti ir pajusti tai galima tik *noridžq* auginant.

Šaudymo sportas ir ginklai

Šaudyti išmokau labai anksti. Tikrą ginklą pirmą kartą rankose laikiau neturėdamas septynerių. Tai buvo dvylikto kalibro lygiavamzdis, kuriuo iššauti išprašiau tėvo ir jam padedant sugebėjau pataikyti į visą kibirą, pastatytą, kaip tada man atrodė, labai toli. Pneumatinio ginklu išmokau šaudyti dar anksčiau. Šaudydavau į degtukus ir alavinius kareivėlius iš atstumo, kokie buvo įmanomi bute. Įdomu, kad mama į viską žiūrėjo labai ramiai.

Rimtai su šaudymu susidūriau Karo akademijoje. Viskas prasidėjo ginklo prišaudymu, per kurį instruktoriai vertindavo, kuriam sekasi, kuriam ne visai. Buvau vienas tų, kuriems patikėdavo prišaudyti kitų karių ginklus. Dažnai važiuodavome į poligoną ir atlikdavome įvairias šaudymo pratybas. Tais laikais turėjome tik Kalašnikovo automatų ir Mosino karabinių atviraus taikikliais. Gaudavau aukščiausius balus, tolimasis šaudymas man sekėsi ir tikrai labai patiko.

Maždaug 2010-aisiais, jau civiliniame gyvenime, įsigijau standartinį medžioklei skirtą .308 Win kalibro graižtvinį šautuvą Blaser R93 Varmint ir su juo bei gamykliniais pirktiniais šovininiais pradėjau dalyvauti varžybose. Tuo metu ir laimėjau savo pirmąsias tolimojo šaudymo varžybas, kuriose jau tada reikėjo konkuruoti su dalyviais iš Lietuvos ir Latvijos, naudojančiais tik sportiniam šaudymui skirtus ginklus, pačių gaminamus šovinius ir tuo metu velniškai egzotiškus kalibrus 6XC ir 6,5×47 Lapua.

Vėliau turėjau gana didelę pauzę, tačiau nebuvo taip, kad visiškai nešaudyčiau. Sudomino stendinis šaudymas, sportingo ir Compak sportingo rungtys. Įvertinant, kiek galėjau skirti lėšų ir laiko treniruotėms, sekėsi visai neblogai. Vis dėlto pasiekus tam tikrą lygį ateina laikas apsispręsti, ar lieki šaudyti dėl malonumo, be šansų pasiekti aukštų rezultatų ir rimtų laimėjimų, ar keliauji į kitą lygį, kuris reikalauja milžiniškų tiek finansinių, tiek laiko investicijų. Ne mano charakteriui važiuoti į rimtas varžybas suprantant, kad jau esi pralaimėjęs ir net neturi jokių šansų pakovoti dėl aukšto rezultato.

Tas tikrasis, aukšto lygio stendinis šaudymas yra sudėtingas, brangus ir labai žavus sportas, bet nebuvau pasiruošęs ir ne-

Benas ir Bondas, ištikimieji pagalbininkai

turėjau galimybių skirti pakankamai lėšų ir laiko, kad galėčiau čia nuveikti kažką rimta. Be to, neslėpsiu – pirmoje vietoje man visada buvo šaudymas į tolimus taikinius. Tai, kas žavėjo ir žavi labiausiai, tai, kas man labai artima ir atitinka mano esybę. Tad sprendimas grįžti ir rimtai užsiimti tolimuoju šaudymu atėjo savaime.

Ilgi vakarai ir milžiniškas skaičius valandų, praleistų prie kompiuterio iki skausmo akyse, skaitant forumus ir tinklaraščius, vertinant atsiliepimus ir ieškant informacijos, stengiantis suprasti, kas ir kaip turi būti, kad viskas būtų tobula ir leistų tau siekti norimo rezultato. Nėra taip, kad lengvai rasi receptą arba formulę, kuri tau garantuos aukštą rezultatą. Tai milžiniškas kiekis įvairios informacijos, kurią turi iša-

nalizuoti tam, kad suprastum, kaip ir kas iš esmės yra ir ko būtent reikia tavo tikslams pasiekti.

Ginklo konfigūracija, kalibras, vamzdžio išoriniai ir vidiniai parametrai, būžė, šovinių užtaisymo komponentai, šovinių užtaisymo ir ginklo valymo procesas – tai privalai aiškiai suprasti ir žinoti, norėdamas rimtai pradėti užsiimti šiuo sportu. Nėra taip, kad nieko nežinant pakanka parašyti laišką ginklų gamintojui *Custom* ir užsisakyti šautuvą. Niekada negausi aukščiausio lygio šautuvo, nesugebėdamas ginklų meistrai suformuluoti aiškos užduoties ir diskutuoti bei konsultotis su juo dėl šautuvo parametrų.

Vadinamoji geležis privalo būti atitinkamo lygio. Naivu tikėtis, kad, pavyzdžiui,

neturint bolido galima pasiekti aukštą rezultatą *Formulės-1* lenktynėse. Tačiau taip pat klaidinga manyti, kad geriausias šautuvas automatiškai garantuos tau aukščiausius rezultatus ir apsigyvensi ant nugalėtojų pakylės. Bet kokių atveju, viskas priklauso nuo paties šaulio ir jo gebėjimų. Kaip sugebi suderinti savo pagaminto šovinio užtaisą, kaip pasirengi šūviui, kaip skaitai vėją, kaip supranti miražą, kaip spaudi nuleistuką, kaip laikai šautuvą, kaip kvėpuoji, ką supranti apie balistiką, kokia tavo įranga be šautuvo ir kaip moki ja naudotis, begalė kitų dalykų ir galiausiai – koks tavo požiūris ir ką iš esmės tau reiškia šaudymas. Manau, kad pasiektum gerų ir stabilių rezultatų, turi šaudymu gyventi.

Turiu pripažinti, kad praktiškai nesitreniruoju šaudykloje. Iš esmės šaudau tik varžybose ir praktiškai visos mano treniruočių vyksta galvoje. Kol kas Lietuvoje tolimojo šaudymo treniruotėms nėra tinkamų sąlygų, trūksta tinkamų šovinių užtaisymo komponentų. Be to, šautuvo vamzdžio resursas ne begalinis, o jį pasikeisti Lietuvoje taip pat nėra jokių galimybių, tad *sušaudyti* šautuvo vamzdį per treniruotes mums yra tiesiog nepasiekiamą prabangą. Šaudykloje tenka apsiriboti tik vadinamuoju ginklo sustygvimu.

Vis dėlto jeigu nuolat nesitreniruoji šaudykloje, nereiškia, kad apskritai nesitreniruoji ir nešaudai. Važiuoji automobiliu, geri kavą ar eini gatve, bet pagauti save vis tiek nejučiomis galvojantį apie šūvį. Visą laiką analizuoji įvairias situacijas, šaudymo aplinkybes ir šauni mintyse. Namie atsiguli su ginklu, užsimerki, kvėpuoji, atkartoji tai, ką darytum tikrai šaudamas, ir vėl mintyse iššauini. Ir kai ateina momentas iš tiesų nuspausti nuleistuką, tai tau nieko nauja, žinai, kaip viską daryti ir esi tam pasiruošęs.

Užsienio kolegų šauliai, žinodami, kad neturime tinkamų sąlygų treniruotis, neturime tinkamų sąlygų šauti net iš 800 metrų, jau nekalbant apie 1000 ir daugiau, labai stebisi mūsų rezultatais ir laimėjimais. Gal mes, lietuviai, esame šiek tiek unikalus ir gabūs, sugebame atvažiuoti į svetimą ir visiškai nežinomą karinį poligoną ir praktiškai prieš tai nesitreniravę jokioje šaudykloje nugalėti tuos, kurie kone gyvena tame poligone. Būdami iš Lietuvos tik dviese, tarptautinėse varžybose dalyvaudami kartu su viso pasaulio čempionais ir rekordininkais, sugebame iki pat varžybų pabaigos lyderiauti abiejose kategorijose, ir galiausiai vienoje iš jų išplėšti pergalę, o po savaitės pakartoti analogišką rezultatą kitoje šaudykloje, užsienio šalies čempionate. Mūsų irkluočiai tam, kad pragyventų, kartais priversti pas ūkininką užsienyje skinti vaisius, o paskui atvažiuoja į olimpines ►►

V. Lemešvas ir Baltijos tolimojo šaudymo asociacijos prezidentas Saulius Paknys – Lietuvos atstovai tarptautinėse tolimojo šaudymo varžybose

Pergalė Lietuvos tolimojo šaudymo federacijos Lietuvos F-Class čempionate

Laimėto Lietuvos tolimojo šaudymo federacijos Lietuvos F-Class čempionato ir Lenkijos F-Class varžybų apdovanojimai

►► varžybas ir išdidžiai kelia Lietuvos vėliavą ant nugalėtojų pakyls. Yra ir daugiau panašių pavyzdžių... Tai gali stebinti, žavėti, bet iš esmės taip neturėtų būti, tuo neturėtume didžiuotis.

Pasiekimai

2017 metais laimėjau Lietuvos tolimojo šaudymo federacijos Lietuvos F-Class čempionatą ir esu Lietuvos F-Open čempionas. Šiame *Sniper Open* kategorijoje iškovojuoju Lenkijos čempiono titulą. Pagrindiniai skirtumai tarp šių dviejų kategorijų yra tai, kad F-Open šauni nuo stovo ir turi tris bandomuosius ir dešimt įskaitinių šūvių, o *Sniper Open* kategorijoje šaudoma nuo taktinių atlenkiamųjų kojų, be bandomųjų šūvių.

Prieš Lenkijos čempionatą vyko Toliemojo šaudymo festivalis. Tai didelės aukšto lygio tarptautinės varžybos, kuriose da-

lyvavo F-Class pasaulio čempionas Gary Costello, dabartinis F-Class Europos čempionas Marco Beenas, dalyvaujantys varžybose visame pasaulyje ir nuolat šaudantys Bislio šaudykloje Didžiojoje Britanijoje. Šioje šaudykloje vyksta didžiausio masto ir svarbos F-Class varžybos. Beje, šaudymo sporto pasaulyje F-Class šaudymo disciplina prilyginama *Formulės 1* automobilių sportui. Toliemojo šaudymo festivalio varžybose man pavyko iškovoti pirmąją vietą *Open* kategorijoje, kur teisėjama pagal *Sniper Open* taisykles. Buvo malonu, kai Europos ir pasaulio čempionai atėjo pasveikinti ir paspausti man ranką. Tačiau daug svarbiau ir maloniau buvo ant aukščiausio nugalėtojų pakyls laiptelio išdidžiai iškelti Lietuvos vėliavą, kurią, dėl šių varžybų akimirkoms skirtos dėmesio socialiniuose tinkluose, pamatė ne tik geriausi Europos, bet ir geriausi pasaulio šauliai.

Ateities tikslai

Artėja Europos taurės varžybos, kurios įtrauktos į Lenkijos F-Class klubinio čempionato keturių etapų įskaitą. Taip pat tęsiasi Lietuvos tolimojo šaudymo federacijos ir Baltijos tolimojo šaudymo asociacijos organizuojami F-Class čempionatai, kuriuose irgi dalyvauju. Iš esmės, tai vietinio lygmens užduotys, bet aukščiausias tikslas dabar yra F-Class Europos čempionatas, kuris tradiciškai vyksta Bislio šaudykloje Didžiojoje Britanijoje. Turiu asmeninę G. Costello kvietimą atvykti į šį čempionatą, tačiau manau, kad nesu dar jam tinkamai pasiruošęs. Neturiu tinkamo ginklo ir neturėsiu galimybių siekti rezultato. Tačiau kvietimas atviras, juo galėsiu pasinaudoti ir ateityje.

Nesunku pastebėti, kad nuolat akcentuoju rezultatą – manau, jeigu tavo rezultatas nėra geras, nors ir pasiekta pirma vieta,

Iš kairės: S. Paknys, V. Lemeševs, V. Bielys. Šauliai, kolegos, bendraminčiai su iškilmingai iškelta Lietuvos vėliava po pergalės Lenkijos čempionate

tai absoliučiai nieko nereiškia. Daug labiau vertinsiu varžybas, kuriose praradau, pvz., tik penkis taškus ir likau septintas, nei tas, kuriose praradau dvidešimt ir buvau pirmas. Manau, tik nuolat gerėjantys rezultatai, o ne užimamos vietos leis tau tobulėti kaip šauliui ir siekti tikrų pergalių sporte. Nuolat mėgstu kartoti ir esu įsitikinęs, kad nugalėtojas būna vienas, o už jo tik rikiuojasi pralaimėtojai, todėl užimama vieta mano akyse dar labiau praranda prasmę. Konkrečios užduotys, aiškus planas kiekvienoms varžyboms ir akcentavimasis tik į rezultatą yra tai, kas man svarbu ir ko stengiuosi nuolat laikytis. Pavyksta ne visada ir toli gražu ne iš karto, tačiau tai labai įdomus ir turiningas procesas, kuris iš tiesų užvaldo ir žavi.

Ar gyvūnai turi šansų?

Dažnai gaunu tokio pobūdžio klausimų. Tikriausiai visi girdėjo tokią sąvoką *šūvio badas*, dažniausiai būdingą medžiotojams, neturintiems pakankamų šaudymo įgūdžių.

Negaliu kalbėti už kitus, bet pats asmeniškai niekada jo neįėjau medžioklėse. Jeigu pamačiau, tinkamai įvertinau atstumą ir kitas aplinkybes, man nereikia šauti tik tam, kad patenkinčiau savo ego ir įsitikinčiau, kad galiu sumedžioti. Aš visada žinau, kad galiu, ir jei šaunsiu – sumedžiosiu, todėl galvoju tik apie tai, ar verta.

Kai esi įsitikinęs savo gebėjimais, negalvoji: o gal reikėjo šauti, o gal daugiau nepasitaikys progos, ir panašiai. Aiškiai

žinai, kad sumedžiosi kitą kartą – tau geresnį, įdomesnį, reikalingesnį. Ir tai nebūtinai trofėjinis gyvūnas. Man daug labiau patinka selekciniai, jie visi skirtingi ir įdomūs. Be to, selekcinį egzempliorių lengviau atskirti nuo dar perspektyvus ir jau trofėjinio gyvūno. Atitinkamai mažėja klaidos ir žalos gamtai tikimybė.

Apskritai į šaudymą ir medžioklę žiūriu labai ramiai. Kartais pamatai gyvūną, nusitaukai, vedi iš paskos, pritrauki optikoje, kad geriau apžiūrėtum, mintyse iššauki, ir viskas. Ir nors turi visas galimybes tą gyvūną sumedžioti, kartais nešauki dėl to, kad tau tiesiog jo nereikia, bus per sudėtinga jį po šūvio pasiekti ir panašiai, juk tikslas nėra prigrūsti šaldiklį ar medžioti dėl skaičiaus. Medžioklė man yra visuma – planuoji, ruošiesi, būni gamtoje, stebi, bendrauji. Ir tikram medžiotojui medžioklė, per kurią nieko nesumedžioji, visada bus daug smagesnė nei ta, kai sumedžioji kažką vien tam, kad sumedžiotum arba sunaikintum.

Apie gyvenimą

Mūsų laikas šioje Žemėje ribotas, tik dažnai apie tai pamirštame. Lekiname, skubame ir pamirštame tiesiog gyventi ir džiaugtis tuo, ką turime. Reikia suprasti, kad negyvensime amžinai, ir stengtis gyventi taip, kaip pačiam to norisi, o ne kažkam kitam. Būti ir bendrauti su tais, su kuriais iš tiesų gera būti. Turėti galimybę ką nors daryti dėl to, kad tikrai to norisi, o ne iš reikalo. Kuo labiau bėga metai, tuo labiau vertinu ramybę ir kokybę. Manau, kad laimingas tikrai ne tas, kuris turi daug, o tas, kuriam užtenka. Ir kartais mažiau tikrai yra daugiau... 🇷🇺

VILSA

TORNADO®

ŽEMĖS ŪKIO TVOROS

CINKUOTI METALINIAI STULPAI

TVORŲ STATYMAS

www.vilsa.lv vilsa@vilsa.lv +371 29119123

